

נלננה

אם הערבים כליכך עשירים, עד שהם מתפקעים מרוב כסף שחור — מדוע הם עובדים במלאכות הקשות וה"בוזיות ביותר במדינה, שהיהודים נוטשים אותן? ואם הם עובדים בעבודות הבוזיות והנחותות ביותר, מה הפלא ששיעור המס הממוצע שלהם נמוך בהרבה מזה של היהודים, המגלגלים את כל העסקים הגדולים במדינה?

הדרישה לגביית מס-אמת רצויה ביותר. אך מדוע מדובר רק על הערבים? מדוע לא על היהודים, המעלימים מיליארדים של הון שחור? האם בטחון המדינה אינו זקוק למיליארדים אלה?

החשש שמא תפנה אוכלוסיית הילידים לפעולה לא-מית אם לא תהיה עסוקה בבעיות רעב ומחסור, עתיק כימי המשטר הקולוניאלי בעולם.

הקביעה, אגב, כי עריית נצרת היא "אירגון עויין", גם היא מאלפת. אך העיקר טמון בהצעות המעשיות.

נדמה שמעולם לא הוצע במדינה להנהיג, "נומרוס קלאוזוס" לגבי מיספר העובדים בכל מיפעל. ההצעה לחיוב מיפעלים, המקבלים תמיכה ממשלתית על-פי חוק, להגביל את מיספר המועסקים מבני המיעוט הלאומי, לטובת עס-הרוב, עולה אף על הצעות האנטי-שמים בעולם. הוא הדיון לגבי, "העמקת (העסקת?) מיס-גרות או בודדים יהודיים".

לעומת זאת, אין חידוש בהצעה לשלול מהערבים את זכויות הביטוח-הלאומי, על-ידי טריק זה או אחר. אין זו המצאה של קניג. הדבר כבר נעשה במדינה. עניין נים סוציאליים מסוימים הועברו כבר לסוכנות, כדי לשלול אותם מערבים. זכויות אחרות ניתנות רק למיט פחות שאחד מנביתן — או קרובי-משפחה רחוק — שירת בצח"ל, הגדרה החלה על כל האוכלוסייה היהודית, אך לא על הערביים.

מסופקני אם יש כיום, לבד מדרוס-אפריקה, מדינה אחת בעולם המעניקה זכויות של ביטוח-סוציאלי על פי המוצא הלאומי-גזעי. זוהי המצאה אותנטית של מדינת-היהודים, שמייסדה הכריזו לא-פעם שהציונות הביא קידמה ורווחה לכל עמי המרחב.

ההתפתחות והרווחה הכלכלית שפקדו את אוכלוסיית המדינה משך שנות קיומה, לא פסחו על האוכלוסייה הערבית. אדרבא. המעבר בולט בקרב אוכלוסייה זו לאור העובדה, כי בעיקר נותרו בני דלת העם בבלולותיה לאחר שוך קרבות 1948 ו-1949. הפער הגדול בין היצע וביקוש לידיים עובדות במשק על כל ענפיו, ובעיקר בענפי בנייה, מוסכים, ועבודות כפיים כלכל, והחלזות שנוצרת בענפי משק רבים בודיים עובדות אלה, העניקה תחושת עצמה לערביי ישראל, שנוצלה ע"י הגורמים העויינים המעוניינים בכך.

העזרה ההדדית המקובלת עד היום בין בני משפחה, והיעדר מודעות להשקעות יצרניות בסדר גודל מעל לבינוני, הותירה עודפי מומנים גדולים מאד בידי האוכלוסייה הערבית. הון זה מועלם משלטונות המסים לסוגיהם. יש להדגיש כי בשעה שהאוכלוסייה הערבית בישראל כיום מונה כ-14%, ואין בקרבה, "עיקור" כוח עבודה ע"י שירות צבאי ל-3 שנים, סה"כ המסים המושדמים ע"י ירידה מגיעים לכדי 1.5% בלבד. ע"י כך היא מבטיחה במידה מרעה את עתידה הכלכלי. גם להרכב הגילים (מחציתה אוכלוסייה צעירה ועובדת) משמעות ניכרת והיא: הכנסות גבוהות לכל המשפחה. יש להוסיף לכך את מענקי המדינה (ביטוח לאומי) למשפחות שמספר ילדיהן עולה על שניים (95% מהמשפחות הערביות בישראל).

גושא הבולט במיוחד באזור הצפון, משום ריכוז האוכלוסייה הערבית הגדול בו: מפעלים המוקמים בהשקעות עתק מטעם המדינה במטרה להגדיל את האוכלוסייה היהודית, בפועל מועסקים בהם כיערים ערבים בסדר גודל שכין 25% ל-50%. בטחון סוציאלי וכלכלי זה, המשחרר את הפרט והמשפחה מדאגות כלכליות והציפיות להצטי יוסיים מקנה לה, במודע ובתת-מודע, פנאי למחשבות "הכרתיות-לאומיות" המנוצלות ע"י גורמים עויינים לתסיסה ולהתמרמרות לסוגיהן, תחושת עצמה ואפשרויות מחאה ציבורית.

צפי

ריכוז הון, בעיקר שחור, בידיים בלתי רצויות המוערך במאות מיליונים, בנוסף לזנז הכלכלי הגרם מכך, עשוי הון זה להוות בסיס להתרמות שתתאפשרנה בעתיד ע"י אירגונים עויינים (כבר אוכרה התגייסות התשלומים לעריית נצרת).

ריבוי מפעלים ערבים במפעלים עשוי להאיץ את תהליך החיכוך בין יהודים לערבים ולהתפתח לתקריות בלתי מבוקרות. כ"כ תיתכן אפשרות של השתלטות ר"ח על ועדי פועלים.

ע"י שליטה ניכרת בענפי משק מסויימים תיתכן אפשרות של השבתה או אישיתוף פעולה וע"י כך גרימת נזקים חמורים למשק המדינה ובעיקר נזק פוליטי בהבלטת משקלם כגורם בכלכלת המדינה.

קשים הולכים וגוברים בקליטת עובדים יהודים, בעיקר בצפון, שם יש עניין להגדיל את האוכלוסייה היהודית.

הצעות

יש לבקש הסדרים נאותים עם כל הנהלת מפעל המסומן לפי "חוק השקעות הון" באזורים קריטיים (כפי שצויין לעיל), כי מספר המועסקים הערבים לא יעלה על 20%.

על שלטונות המס לנקוט בצעדים מיידיים העמקת הגבייה והבצעה באורח קשוח והרא מל פטייה.

להגיע לידי הסדר עם גורמי שיווק מרכזיים של מצרכים לסוגיהם, שינטרל ויקשה על סוכנים ערבים באזורי הצפון בעיקר, כדי למנוע תלות של אוכלוסייה יהודית בסוכנים אלה, בעיקר בעיות חירום. על הממשלה למצוא דרך לנטרל מתן מע"קבים למשפחות מרוכות ירדים האוכלוסייה הערבית, אם ברך של הצמחה למצב כלכלי אי, הפקעת מענקים אלה מידי הביטוח הלאומי ומסירתם לסוכנות היהודית או ההסתדרות הציונית שתהיה מויד עדרת ליהודים במבד.

לגרום לכך, כי מוסדות מרכזיים ישימו לב להעדר העמקת מסגרות או בודדים יהודיים במקום ערבים.

תגובת העולם הזה:

כרגיל, יש כאן סתירה פנימית.

לנקוט בצעדים קשוחים בכל הרמות נגד מת-סיסים לסוגיהם בקרב תלמידי בתי"ס גבוהים.

להכין מראש אפשרויות קליטה לחלק הארי של הבוגרים בתחום לכישוריהם. מדיניות זו ניתנה לביצוע לאור השהות (שנים מספר) שבידי המבצעים לתכנן צעד-הם.

תגובת העולם הזה:

בולטת כאן ההתנשאות הגוענית. "שיטחיות פרויבני-ציאלית", "אופי לבנטיני" וכו'. נדמה שהתנשאות זו עצמה היא פרויבניאלי, ומקורה בגיטאות אשכנז.

לגופו של עניין: זהו המשך הגיוני של גישת התוד-כיר כולו. אם יתנו להם ללמוד, הם ירמו ראש וית-צפפו. כך נאמר על היהודים בחו"ל, ועל הכושים באמ-ריקה. אם לא יהיו משכילים, לא יהיו מתוסכלים, ולא יהיה מי שיתסיס אותם.

תן להם לעסוק בדברים טכניים. זה יעסיק אותם, ולא יהיה להם ראש לגרום צרות.

זוהי גישה קולוניאלית קלאסית, שנכשלה בכל מקום ברחבי העולם.

העוקץ של הפרק כולו טמון בקטע על נסיעות ל-חול". הדברים נאמרים רק ברמז, אך הם ברורים למדי: תן לסטודנטים הערבים פיתוי ללמוד בחו"ל — ואל תתן להם לחזור, באמתלות ביטחוניות. אין קל מזה.

אשר לצעדים ה"בטוחים" (איזו מילה אחובה על יהודיגטו עלובים!) — אלה מתייחסים, מן הסתם, למעצר מינהלי, גירוש מן האוניברסיטה, הכשלה בבחי-נות, אי-מתן פרנסה. מי שיפתח פה — יעוף. וכדי להב-טיח זאת, יהיה צורך במערכת גדולה ומסועפת של מלשינים בכל הכיתות, בכל הרמות, בכל האוניברסיטות.

אניפת חוק

אכיפת חוקי המדינה בהברה מתהווה כמו זו של ישראל, היא בעיה שבפתרונה יש לנהוג בגמישות. בהזירות ובתבונה רבה. אולם, במקביל, על הרשות המבצעת והמטפלת במגזר הערבי להמשיך קיום חוקים ואכיפתם, במטרה למנוע הידרדרות.

כבר הוזכרו לעיל הדרכים בהן טופלה אוכלוסייה זו והדורערכיות ששררה בהליכים אלה. בקרב האוכלוסייה הערבית קיימת התודעה, על סמך עובדות, כי ניתן לעקוף את החוק במדינה ע"י קשרים נאותים, עם האנשים המת-אימים. בנוסף לזנז הכלל ציבורי שבנוהגים אלה, בעיני ערביי ישראל אלה סימנים ראשונים לחולשת המימשל, שעל ידי המשך לחץ יעשה ויתורים נוספים (הדוגמאות לכך רבות).

כן המצב בנושא בניה בלתי חוקית אשר איקיום החוק עשוי לגרום נזקים חמורים ביותר לבטחון הפנים של אזורים ניכרים בצפון ובמרכז הארץ.

יש לזכור וללמוד מנסיונות מדינות אחרות בתוכן יושבים מיעוטים לאומיים, כי ליברליזציה יתר, לא מבוקרת, אינה מניבה מטררה זה מתכוונים ויצריה, אלא להיפוכה.

צפי

יש לתת את הדעת על אפשרות כי במשך הזמן יתמכו יהודים רבים, מתוך מניעים שונים, באוכלוסייה המפירה חוקים, והממשיך יזקק על ידם, כ"מרכא" עם נסיון לאכזבם.

גורמים עויינים כפנים המדינה מחוזה לה, עשויים לנצל אכיפת חוקים שבמשך זמן ממושך נמנעו השלטונות מאכיפתם. בטענות ריבוי ראיומי זכו.

הצעות

לנקוט בצעדים משפטיים נגד עובדי מדינה ומספרות אחרים שלא ימלאו תפקידיהם בביצוע הוראות חוקים.

להגיש תביעות ולבצע מספר פסקי-דין, בעיקר בנושאי מסי-הכנסה ובניה בלתי-חוקית. שירתיעו האוכ-לוסיה מכל מחשבה על אפשרויות התחמקות מורעות החוק.

להגביר ניכחות כוחות המשטרה והכב"ח חון לסוגיהם ברחוב הערבי, במטרה להרתיע חוגים

חינוך

השיפור במצב הכלכלי והבטחון הסוציאלי של הפרט והמשפחה, דחף אוכלוסייה גדולה של תלמידים לבית-ספר התיכוניים ולמוסדות להשכלה גבוהה. תהליך זה האיץ הנהגת שכר לימוד מדורג (66%) בבתי-הספר התיכוניים. הסיוע הכספי ומדיניות המלגות לתלמידי אוניברסיטאות, יצר עובדה, כי אוכלוסייה בעלת השכלה, ורו שטחיות ופרובינציאליות, מהווה השאר שבעיסה לכל תנועה לאומית ובמיוחד בתנאים הנתונים, כמו של ערביי ישר-אל. ואכן, כזה המצב.

קביעת קריטריונים מועדפים (ציונים נמוכים) לקבלת תלמידים ערבים לבתי-ה"ס העל-תיכוניים לסוגיה, והמק-צועות אליהם כווננו, (מדעי הרוח, המדינה והחברה), היעדר דאגה וחוסר אפשרות קליטה מלאה בעבודה לבוגרים, יצרה אוכלוסייה גדולה של "משכילים" מתוסכלים. שצורך נפשי עמוק מאלצם לפרוק. זה מצא ביטוי נגד המימ-סד הישראלי והמדינה.

צפי

בהתחשב כאופי הזכנטיני ומתוך דינאמיקה החברתית, תעבור חברה זו מהפמה לביטויים חיצוניים, ואין להתעם מאפשרויות של התארגנות ומעבר דאלימות. הניצים הראשונים כבר קיימים.

הצעות

יש לשמור על קריטריונים אחידים לזה של יהודים בקבלת תלמידים לבתי"ס גבוהים וכנ"ל במתן מלגות.

הקפדה על כללים אלה תיצור סלקציה טבעית ותקטין באורח משמעותי את מספר התלמידים. כן יקטן מספר הבוגרים בעלי רמת נמוכה. עובדה שתקל על קליטתם בעבודה לאחר סיום לימודיהם.

לעודד הפניה של תלמידים המקצועות טכ-ניים, מדוייקים ומדעי הטבע, לימודים אלה מותרים פחות זמן ההתעסקות בהאומנות וה-נשירה מהם גבוהה.

הקצק על נסיעות החו"ל לצורך לימודים והקשקות על חזירתם ופידורם מעבודה — מדיניות זו עשויה לעודד הגירתם.